

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

136. An si quis habeat tantum peccata dubia, teneatur præmittere
confessionem sacramentalem ante sumptionem Eucharistiæ, vel
celebrationem Missæ? Et an qui præmisit confessionem de peccato dubio
pro ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76393](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76393)

cenſere ſe non eſſe obligatum ad aperiendum peccatum in Confefſione, & poteſt cenſere meliorem ſuam conditionem poſſidentis ſuam libertatem, & immunitatem conſtituti. Secundò, qui poſt diligens examen remanet dubius de voto, non attingitur quidquam ex voto adimplere; ſimiliter non tenetur alteri ſolvere qui dubitat num contraxerit debitum: ergo idem in præſenti dici poteſt.

2. Dices hoc dubium, quo aliquis dubitat num peccaverit, eſt ſolum ſpeculativum, cum quo ſtare poteſt mortalis certitudo de obligatione illud conſtituti. Reſpondeo poteſſe quidem inſtitui ſacramentum Penitentia, ut etiam imponeretur obligatio cenſendi peccata dubia, non verò conſtare an ita ſit inſtitutum, & de cætero de hac obligatione non poſſe judicare ſicut de aliis ortis ex præceptis, in quibus ex dubio ſpeculativo quoad rem ipſam juncto principio pratico, quòd melior ſit conditio poſſidentis ſuam libertatem, concludimus non attingi aliquo præcepto.

3. Dices, eſt certum peccatum eſſe dubium. Reſpondeo non videri quidquam hinc poſſe convinci. Unde hæc opinio ſemper mihi viſa eſt ſpeculativè probabilis, ſimiliter ex Leſſio, & quibusdam aliis à me conſultis.

4. Ad rationes prioris ſententia dici poteſt.

Ad primam quando dubium eſt omnino practicum, tutiorem partem eſſe eligendam; ſi verò ex dubio ſpeculativo junctis aliis principiis elici poſſit conclusio practica, quâ concludamus nos non teneri aliquod onus ſubire, non ſemper tutiorem partem eligendam, ut variis exemplis oſtendi poteſt.

5. Ad ſecundam reſpondeo negando aſſumptum quantum ad præſens inſtitutum pertinet; patet in ſimili, qui dubitat de voto, qui non eſt dicendus habere conſcientiam voti in ordine ad obligationem, & ut teneatur aliquid ex vi voti exequi: ſimiliter qui dubitat num commiſerit contra legem habentem annexam excommunicationem, ſi poſt diligens examen non poſſit rei veritatem agnoscere, non tenetur ſe habere excommunicatum, ergo ſimiliter videtur dicendum, quòd is qui poſt diligens examen non poteſt judicare ſe peccaſſe, non teneatur cenſere ſe obligatum ad illud in confefſione aperiendum.

6. Ad tertiam reſpondeo negando conſequentiam, ad cujus probationem dico, per ſe loquendo objectum neceſſarium contritionis in baptizato eſſe objectum confefſionis, quando ſcilicet conſtat de peccato, per accidens autem non eſſe; nam inter præceptum contritionis ex una parte, & confefſionis ex altera, eſt diſcrimen, quòd de lege ordinaria contritio formalis, vel virtualis de peccato mortali ita ſit neceſſaria extra Sacramentum, ut nullus ſine ea poſſit conſequi remiſſionem peccati, confefſio autem in re non ita ſit neceſſaria; unde licet homo propter neceſſitatem mediæ contritionis teneatur cenſeri de peccato etiam dubio, non ideo tenetur illud ſub tali ſtatu conſideratum confiteri, quia in eo ſtatu poteſt cenſeri non obligate jus divinum poſitivum; & licet dicatur, quòd nullum mortale commiſſum poſt Baptiſmum remittatur ſine ordine ad claves, poteſt intelligi quòd præceptum ſolum urgeat pro tempore, quòd moraliter conſtat de peccato; ſed licet hæc opinio ſit, ut dixi, ſpeculativè probabilis, non judico in praxi recedendum à priori opinione. Hæc omnia Præpoſitus, ubi ſuprà. Verum ego abſolute ſupradictam ſententiam improbabilem puto, & ideo tu omnino in propoſito dubio ſententiam affirmativam tene; nempe dubitantem ſi peccatum mortale commiſerit, teneri illud confiteri, & ita tenet Sanchez in ſumma tom. 1. lib.

1. cap. 10. num. 66. & alij, quos citat, & ſequitur Merolla, tom. 1. diſp. 3. cap. 3. dub. 2. corollar. 23. num. 353. quibus ego addo Sylviuſ in addit. ad 3. part. quæſt. 6. art. 4. in reſponſ. ad 3. Homobonum in conſultat. caſ. conſcient. vol. 2. part. 5. reſponſ. 131. Guilielmuſ Merceruſ in 3. part. D. Thom. quæſt. 9. art. 4. n. 7. Hurtadum de Sacrament. diſp. 9. de penitentia, diſſic. 7. Fillucium tom. 2. tract. 2. c. 4. num. 171. Fauſtum in Theol. moral. tom. 1. lib. 3. quæſt. 72. Turrianum de penit. quæſt. 9. art. 2. diſp. 29. dub. 6. Valentiam tom. 4. diſp. 6. q. 9. punct. 3. Azorium tom. 1. lib. 1. cap. 4. quæſt. 3. Salas in 1. 2. tom. 1. tr. 8. diſp. 1. ſect. 5. Emanuelem Sà ver. confefſio, num. 5. & ipſummet Henriquez lib. 2. de penit. cap. 4. §. 5. & indicat Concilium Tridentinum ſeſſ. 14. cap. 5.

7. Nota tamen hæc omnia procedere, quando penitens eſt in dubio puro, ſecus autem ſi habeat aſſenſum probabilem circa factum, quòd judicet vel nullum commiſiſſe peccatum, vel ſaltem tale peccatum non eſſe mortale. Ita Sylviuſ ubi ſuprà, & Sylveſter ver. confefſio 2. quæſt. 2. cum Mercero qui addit, excepto fortaſſe mortis articulo propter irreparabile periculum ſalutis, cui tunc certius providere tenetur.

8. Nota etiam hæc obiter docere Turrianum & Sanchez locis citatis, quòd ſi poſt confefſionem hujus peccati in dubio penitens habeat notitiam certam, vel probabile indicium, quòd tale peccatum fuerit mortiferum, obligari penitentem iterum in confefſione manifeſtare illud ut certum, & ita quando penitens confiteatur hoc peccatum, in dubio tenetur illud confiteri cum alio peccato certo. Verum Merolla ubi ſuprà n. 557. & 559. contrarium tenet, ſed noviſſimè ſententiam Sanchez & Turriani docet etiam Hurtado loco citato.

RESOL. CXXXV.

An in vero dubio, an habuerit peccatum mortale, quis poſſit ſumere Euchariftiam ſine confefſione?
Ex quo ſequitur, an abſt. obligatio cenſendi peccata dubia? Ex part. 5. tr. 14. & Miſc. 2. Ref. 44.

§. 1. **A**ffirmativam ſententiam (quod valde miror) docet Jacobus Granado in 3. part. D. Thom. contro. 6. tract. 10. diſp. 7. num. 13. ubi ſic ait: Dicit Henriquez lib. 8. cap. 45. §. 3. lit. P. cum Paludano, Antonino, & Tabiena, in vero dubio, an habeas peccatum lethale, poſſe accedere ad Euchariftiam ſine confefſione, deponendo dubium, & videtur colligi ex Tridentino dicente confefſionem eſſe præmittendam, quando quis eſt ſibi conſcius peccati mortalis, dubitans enim non eſt conſcius. Ita ille.

2. Sed ſi hæc opinio eſſet admittenda, ſequeretur non ad eſſe obligationem cenſendi peccata dubia, quòd nullo pacto concedi poteſt; ut ego adverſus Henriquez loco citato ſatis docui in 4. part. tract. 3. reſol. 5. cum communi Doctorum ſententia, & docet etiam Granado ubi ſuprà tract. 9. diſp. 7. num. 2. peccata enim certa, & dubia pari paſſu currunt in ordine ad illa explicanda in confefſione; certa videlicet ut certa, dubia ut dubia.

RESOL. CXXXVI.

An ſi quis habeat tantum peccata dubia, teneatur præmittere confefſionem ſacramentalem ante ſumptionem Euchariftia vel celebrationem Miſſæ?
Et an, qui præmiſit confefſionem de peccato dubio pra

pro sumenda Eucharistia, si postea comperit esse certum, teneatur ante illius sumptionem iterum illud tanquam certum confiteri? Ex p. 9. tr. 3. Ref. 6.

sup. hoc in Ref. præterita, & legitur alias quæque Ref. præterita illam, & alias etiam annotationum præterita.

Quidam recentiores affirmativè auri sunt respondere nominatim contra me. Probatur hæc opinio, quia tunc ex Concil. Trid. sess. 13. c. 7. præmittenda est Confessio ante sumptionem Eucharistia, quod quis conscius est peccati mortalis; sed, qui dubitat de peccato, non dicitur conscius peccati mortalis; ergo non tenetur præmittere confessionem. Probo minore: nam, ut observat Mercerus de Sac. 9. 80. art. 4. dub. 1. in princip. Coninch in 3. p. 9. 80. dub. 2. num. 9. ille, secundum Concilium Tridentinum, dicendus est sibi conscius esse peccati mortalis, qui credit, & existimat peccasse mortaliter: sed qui dubitat, non credit, neque existimat peccasse mortaliter: ergo non tenetur ante Communionem confiteri.

2. Sed, his non obstantibus, ego puto, dictam sententiam esse rejiciendam, & proflus non esse recedendum ab affirmativa: & idè, cum Emanuel Sà verb. Eucharistia, n. 23. dixisset: [Qui se putat bona fide dispositum, nec sibi conscius est alicujus peccati mortalis, sit de attrito contritus virtute Sacramenti. Non dicitur autem cum conscientia peccati accedere, qui dubitat, quidem, sed non putat.] Magister sacri Palatii in editione Romana post dicta verba addidit hæc alia: *Præterea deponendo dubium. Et ita intelligendum esse Sà, docuit ex eadem Societate Petric. de offic. Sacerd. lib. 1. c. 1. dub. 7. n. 61. Idè dicendum est, quòd si quis præterea non deponat dubium, non potest Eucharistiam sumere, si antea non præmittat Confessionem de peccatis dubiis. Et ita hæc sententiam tenet sapientissimus Arayo in 3. p. D. Thom. 9. 80. art. 4. n. 30. Amicus in curs. Theol. tom. 7. disp. 26. sect. 1. n. 10. Filiuc. tom. 1. tr. 4. c. 8. n. 210. Elcobar in Theol. mor. tr. 7. Exam. 6. c. 4. n. 61. Petric. de offic. Sacerd. lib. 1. c. 1. dub. 7. n. 57. juncto n. 61. omnino videndus Garcia in Summa Theol. mor. tr. 3. disp. 5. dub. 1. punct. 5. n. 32. Bassæus in Florib. Theol. mor. verb. Communio, n. 27. Stephanus à sancto Gregor. de Sac. lib. 3. c. 26. n. 14. & Reverendiss. Magister Candidus tom. 3. disp. 2. art. 22. dub. 48. quibus adde Trullench. de Sac. lib. 3. c. 6. dub. 4. 8. qui tamen malè citat in favorem contrariæ sententiæ Suarez: nam Suarez, hoc minime dicit: voluit forsitan citare Henrici qui tamen Henricus non bene pro se citat Tabienam, & Paludan.*

3. Probatur nostra sententia: quia, ut quis dignè sumat Eucharistiam, debet esse in gratia, ut patet ex illius verbis: *Probat autem seipsum homo, &c.* sed dubius de peccato est dubius de gratia. Ergo debet confiteri peccatum dubium, ut se constituat in gratia, quam per illud forsitam emiserat: quia gratia est medium necessarium ad salutem. Itaque si Concilium vult, & præcipit, ut accedens ad Eucharistiam accedat probatus, qui ad illam accederet cum peccato dubio, non accederet probatus: quia, si tæ dubietate, potest habere animam peccato maculatam. Ergo tenetur confiteri peccatum dubium; ut se constituat in statu, in quo verè dici possit, se accedere ad Eucharistiam probatum. Dices, hoc fieri posse per contritionem, & postea suo tempore subijcere clavibus peccati dubium. Resp. Concil. velle, ut quis dignè sumat Eucharistiam, quòd sit in gratia per Confessionem, non per contritionem, ut patet ex illis verbis: *Quomodo cumque se esse contritos existiment.*

4. Instabis: Hoc Concilium disponere in illis, qui certò sciunt se peccasse mortaliter, ut patet in illis verbis: *Qui sibi conscius peccati mortalis, &c.* non autem in his, qui dubitant: nam in primo casu urget

Tom. 1.

Concilij præceptum, & idè tenentur confiteri, etiam si conterantur; non autem in secundo, qui possunt contereri, & postea de illo peccato dubio confiteri: nam de istis, ut dictum est, non loquitur Concilium. Resp. quòd mens Concilij in d. sess. 13. c. 7. fuit, non solum imponere præceptum de peccatis certis, sed etiam de peccatis dubiis. Quod probatur primò ex eodè Concilio sess. 13. c. 1. quòd similibus verbis utitur: & tamen DD. quos ad fatietatem citat, & sequitur Sanch. in Sum. 10. 1. lib. 1. c. 1. n. 66. illa intelligunt, non solum de peccatis certis, sed etiam de peccatis dubiis, ut novissimè docet etiam sapientissimus Pater Ovied. in p. 2. D. Th. tr. 5. cont. 4. punct. 7. n. 57. ergo, &c. Deinde in d. sess. 13. in can. 11. dicitur, illos teneri ante Eucharistia confessionè præmittere, quos conscientia peccati mortalis gravat, sed, ut patet, quòd, v. g. ego dubito, me consensisse in aliquo peccato, tunc conscientia me gravat alicujus peccati mortalis: ergo etiam de illo imponit Concil. præceptum de confessione ante Eucharistia, præmittenda.

5. Confirmantur supradicta: quia, ut patet Concilium obligationem, & ut ita dicam, substantiam hujus præcepti de præmittenda Confessione ante Eucharistiam desumpsit, & probat ex consuetudine Ecclesiæ: ergo ex consuetudine Ecclesiæ desumendus est modus exequendi dictum præceptum: sed consuetudo Ecclesiæ ulque adhuc declaravit, & observat non solum peccata certa, sed etiam peccata dubia debere confiteri ante sumptionem Eucharistia: ergo necessariò sunt consistenda.

6. Et quidem, si peccata dubia, secundum Adversarios, sunt materia necessaria Confessionis, ego non video motivum, neque rationem; quare de illis non sit latum præceptum, ut confiteantur ante Eucharistiam, cum id videatur maximè expetere reverentia, & puritas debita huic tremendo Sacramento; ita ut Patres Concilij ad illud recipiendum non fuerint contenti, ut homo se constitueret in gratia per contritionem.

7. Probatur etiam nostra sententia: quia, cum constet latum esse præceptum, obligans ad Confessionem, qui conscientiam habet peccati mortalis in sacro Concilio Trident. sess. 13. c. 7. ante sumptionem Eucharistia, in dubio judicandum est in favorem possidentis: ergo judicandum est in favorem præcepti confessionis, quòd ex communi usu Ecclesiæ, Doctorum consensu possidere constat. Et quidè displicet mihi paucis abhinc annis aliquos recetiores coepisse aperire januam quibusdà opinionibus, quæ infringunt consuetudines antiquas totius Ecclesiæ, & communi usu, ac praxi omnium fidelium receptas: & possem plures ex dictis opinionibus adducere: sed non libet mihi aliena scripta carpere. Dico itaque, & còcludo absolute, in casu, de quo loquimur, adesse præceptum consistendi ante Communionem, si possit: patetque tum ex praxi communi, ac consensu fidelium, non audientium communicare, nisi prius consistatur peccata dubia memoriæ occurrentia: tum ex sensu communi DD. Vnde Reverendissimus Pater Candidus, sacri Palatii Apostolici Magister, noluit præmittere, ut opinio contraria hic Romæ imprimeretur. Hinc non est audiendus Leandrus de Sacram. tom. 2. tr. 7. disp. 7. qu. 11. qui, licet nostram sententiã teneat, videtur contrariam, tanquam probabilem, admittere.

8. Verùm non deferam hic discutere non incuriosam difficultatem; An, qui præmisit Confessionem de peccato dubio pro sumenda Eucharistia, si postea comperit esse certum, teneatur ante illius susceptionem iterum illud, tanquam certum, confiteri? Plures rationes pro negativa sententia speculatus est Eminèntiss. Alibi in tribus Refol. sequentibus.

Q. dist. 4.

CONCILIUM
TRIDENTINUM
SESSIO XIII
CANON 11

sup. hoc in Ref. præterita, & legitur alias quæque Ref. præterita illam, & alias etiam annotationum præterita.

sup. hoc in Ref. præterita, & legitur alias quæque Ref. præterita illam, & alias etiam annotationum præterita.

sup. hoc in Ref. præterita, & legitur alias quæque Ref. præterita illam, & alias etiam annotationum præterita.

& cursum
suprà in §.
ult. Ref. 134.
& quamvis
pro reserva-
tis in hoc
casu lege-
tamen infra in
tr. 8. ex Ref.
40. §. Ad se-
cundum, &
alias Ref. &
§. ejus an-
not.

disp. 4. m. 1539. Et hanc sententiam, tanquam probabilem, tenent etiam ex Societate Iesu duo Scriptores recentiores, Pellizzarius in *Man. Reg. tom. 1. tract. 5. cap. 3. sect. 1. num. 56.* & Tamburinus in *Methodo expeditæ Confessionis, lib. 2. cap. 1. §. 4. num. 24.* Primò, quia, cum exposuerit illud, prout erat in conscientia, quod tantum exigit Tridentinum *sess. 14. c. 5.* est ab eo directè, tameti conditionatè, absolutus, perinde ac is, cuius peccatum à Sacerdote existimatur veniale, cum sit mortale: sicut enim Sacerdos tunc vult absolvere à peccato, prout est à parte rei; ita etiam in casu nostro; atqui peccatum, à quo quis directè absolutus est, non tenetur ex jure divino iteratò confiteri: ergo. Secundò: Ex communi sententia confessus se morosè delectatum decies circiter, si certò deinde deprehendat, se duodecies peccasse, nõ tenetur eas vices postea confiteri; & tamen eas non confessus est ut certas, sed modo dubio: atqui similis ratio urget in casu: ergo. Tertio: Dubius de voto, excommunicatione, &c. si petat dispensationem, soluitur omni obligatione, est deinde deprehendat certò emissum esse, &c. ergo idem est in casu. Ex communi tamen sententia, & praxi, tale peccatum est confitendum deinde ut certum: sed an praxis ex scrupulo, an ex ratione orta, non disputo; videtur enim homo pœnitens non velle disputare, nec librare rationes; sed sequi securissimam partem.

5. Vnde ex his rationibus ad propositam difficultatem Auctores citati negativè responderunt. Sed ego non audeo recedere à communi Doctorum sententia affirmativa, à qua etiam ipsemet Cardinalis de Lugo nõ audet recedere, cum sit etiã recepta à communi praxi, & usu fidelium. Dico igitur, quòd si quis præmisit confessionem de peccato dubio, & postea recognoscit se certò peccasse; tenetur iterum ante summptionem Eucharistia illud tanquã certum confiteri, quicquid Doctores supracitati asserat in contrarium, inter quos numerandus est post hæc scripta uilius Leandrus de *Sacr. tom. 1. tr. 5. disp. 5. quest. 27.*

RESOL. CXXXVII.

An pœnitens, qui confessus est de peccato dubio, si postea scit certo, vel probabiliter illud peccatum commississe, vel fuisse mortiferum, teneatur iterum illud confiteri?

Et additur, hoc non procedere, quando pœnitens integre falsus est, peccatum, quod fecit, dubitat tamen esse mortale. Quamvis enim Confessor simili dubio teneretur, non est enim iterum illius peccati repetenda confessio, si postea alteruter doctor, vel alius consultus, novit id peccatum esse mortale. Ex part. 3. tract. 4. Ref. 90. alias 91.

Sup. hoc in duabus Ref. seqq. & in Ref. præterita §. Verum & supra in Resol. 134. cursum in §. ult. & legem alium §. caru notationu.

§. 1. **H**ic casus frequenter accidit, & affirmativam sententiam tenet Turrianus de *pœnit. quest. 9. art. 2. disp. 29. dub. 6.* ubi sic asserit: Hoc loco occurrit notandum, quod olim docui non semel de hac re rogatus, nempe, si post confessionem peccati in dubio pœnitens habeat notitiam certam, vel probabile iudicium, quòd tale peccatũ fuerit mortiferum, obligari pœnitentem ad manifestandum illud ut certum. Ratio est, quia peccatũ explicandum est in confessione, prout est in conscientia pœnitentis: prædictum autem peccatum jam est in conscientia pœnitentis, ut certum qua ratione non erat subiectum clauibus, sed solum ut dubium est. Ergo adest obligatio manifestandi illud in confessione. Ita

Sup. hoc supra in Ref. 28. §. 2. ad Turrianus, & ante illum Sanchez in *summ. tom. 1. lib. 1. cap. 10. num. 69.* qui tamen optime addit, hoc non procedere, quando pœnitens integre falsus

est peccatum, quod fecit, dubitabat tamen an esset mortale. Quamvis enim Confessor simili dubio teneretur, non est iterum illius peccati repetenda confessio, si postea alteruter doctor factus, aut alius consultus, novit id peccatum esse mortale. Ratio est, quia plene in confessione suum peccatum manifestavit, nec nova circumstantia explicanda occurrit, nec ad confessionis valorem est necessarium, ut pœnitens, aut Confessor sciat determinatè peccatum confessum esse mortale. Ergo.

RESOL. CXXXVIII.

An peccatum confessum ut dubium debeat, cessante dubio iterum ut certum confiteri?
Ex quo deducitur, quid est dicendum in prædicto casu, si exprimens esset circumstantia peccati dubij confessi? Ex part. 6. tract. 6. & Misc. 1. Ref. 31.

§. 1. **C**asus frequenter potest accidere: & pro negativam sententiam attendas quæso amice Lector) P. Ioannes de Lugo de *Sacram. Pœnitent. disp. 26. sect. 1. §. 4. n. 77.* adduxit plurimas rationes, Primò, quia ille v.g. qui confitetur se peccasse decies plus minusus, non dicit ut certum undecimum perjurium, sed ut dubiũ; & tamen si postea recordatur se undecim vel duodecim vicibus peccasse, non tenetur, ut communiter asserunt Doctores, & patet ex praxi, confiteri iterum tanquam certum illud unumdecimum, vel duodecimum peccatum, quòd prius sub dubio dixerat; ergo neque etiam si unicum perjurium in dubio confessus fuisset, deberet postea certior factus illud ut certum confiteri: cur enim magis unum quam undecimum debet confiteri, quando utrumque cum æquali dubio dixit, & postea de utroque æqualem habet certitudinem. Secundò si aliquis dubius de excommunicatione, irregularitate, voto, &c. petat ad cautelam absolutionem, vel dispensationem, & ea obtenta comperiat censuram & irregularitatem fuisse certò contractam, non indiget nova absolutione, vel dispensatione: quia ad hoc ipsum data fuit prior absolutio, & dispensatio, ut si vinculum fuit verè contractum dissolvatur. Ergo hoc ipsum de peccato dicendum est, quando aliquis illud confitetur, prout est in sua conscientia sub ratione dubij non indigere postea nova absolutione, cum fuerit absolutus sub conditione, si verum peccatum fuit. Tertio quando es confessus peccatum ut dubium, si fuit verum peccatum, absolutio cadit supra illud, & non quidem indirectè, sed directè: quia ad hoc illud confiteris, ut absolvaris ab illo. Et probatur clarè, quia in aliquo casu teneris illud solum confiteri & dare pro materia absolutionis, si aliud non haberes. Ergo tunc Sacerdos absolvit directè ab illo peccato: absolvit autem directè sub conditione implicita, nempe si fuit peccatum; si enim peccatum non fuit, non absolvit directè, vel indirectè ab illo: ergo si fuit verum peccatum, absolveris directè ab illo; ergo licet postea constet certò fuisse peccatum, non debes iterum ad iudicium illud deferre. Ad quid enim? non certè ad absolutionem directam obtinendam, quia jam directè absolutus es ab illo. Hucusque Pater Lugo, qui plures alias adducit rationes, respondet ad multa argumenta; quæ in contrarium adduci possunt, licet postea n. 92. nolite aliquid in hoc puncto definire, sed securiorem partem consulite.

2. Verum in gratiam amicissimi viri pro confirmatione supradictorum non definam hæc adnotare tanquam probabilem admittere hanc sententiam novissimè